

3. Zamiana dotychczas zajmowanej kwatery na dwa lokale mieszkalne powinna odbywać się równocześnie. W razie odmowy opuszczenia kwatery przez rozwiedzionego małżonka, należy:

- 1) jeżeli jest to żołnierz — dokonać przekwaterowania na zasadach określonych w odrębnych przepisach,
- 2) w wypadku innych osób — wystąpić do terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia podstawowego z wnioskiem o dokonanie przymusowego przekwaterowania w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

4. W razie zawarcia przez osobę uprawnioną do kwatery nowego związku małżeńskiego przed przekwaterowaniem, otrzymuje ona stosownie do art. 18 ust. 4 ustawy oddzielnej kwatery, a o poprawę warunków mieszkaniowych może ubiegać się w normalnym trybie.

5. Przy rozpatrywaniu wniosków osób rozwiedzionych o zmianę kwatery należy w szczególności uwzględniać dobro ich małoletnich dzieci.

6. Na zamiennie lokale mieszkalne należy przeznaczac głównie kwatery zwolnione w budynkach nie pozostających w administracji organów wojskowych lub zakwalifikowanych do przekazania terenowym organom administracji państwowej.

7. Przepisów ustępów poprzedzających nie stosuje się do rozwiedzionych małżonków zajmujących mieszkanie spółdzielcze, domy jednorodzinne lub lokale stanowiące odrębne nieruchomości oraz osób nieuprawnionych do kwatery, a zamieszkałych w kwaterach.

Rozdział 3

Przekwaterowanie z kwater osób nieuprawnionych

§ 21. 1. Żołnierze zwolnieni z zawodowej służby wojskowej, którzy nie zachowują prawa do kwatery, oraz członkowie rodzin zmarłych żołnierzy (emerytów wojskowych, rencistów wojskowych), którzy nie nabywają prawa do kwatery, jak również inne osoby, których prawo do kwatery wygasło — mogą być przekwaterowani do zamiennych lokali mieszkalnych, jeżeli zajmowane przez nich kwatery znajdują się w budynkach na wojskowym terenie zamkniętym, jak również poza wojskowym terenem zamkniętym, jeżeli są przeznaczone:

- 1) wyłącznie na zakwaterowanie całości lub części kadry określonej jednostki wojskowej z uwagi na zachowanie gotowości bojowej,
- 2) na zakwaterowanie kadry dowódczej jednostek wojskowych w garnizonie.

2. Budynki wymienione w ust. 1 nie mogą być przeznaczane na zamiennie lokale mieszkalne lub zastępcze pomieszczenia mieszkalne.

3. Dowódcy garnizonów ustalają wykazy budynków określonych w ust. 1 i po zaopiniowaniu przez szefów właściwych wojskowych rejonowych zarządów kwaterunkowo-budowlanych przedstawiają je do zatwierdzenia dowódcom właściwych okręgów wojskowych.

§ 22. 1. Osoby nieuprawnione zajmujące kwatery w odległych garnizonach (miejscowościach) mogą być przekwaterowane do zamiennych lokali mieszkalnych, jeżeli zajmowane przez nie kwatery są niezbędne na zakwaterowanie kadry jednostek wojskowych w garnizonie.

2. W wypadkach określonych w odrębnych przepisach przekwaterowaniu do zamiennego lokalu mieszkalnego lub zastępczego pomieszczenia mieszkalnego podlegają również pracownicy jednostek organizacyjnych podległych Ministerstwu Obrony Narodowej po rozwiązaniu umowy najmu mieszkania zakładowego.

3. Jeżeli zgodnie z przepisami art. 33 ust. 2 ustawy zachodzi społecznie uzasadniona konieczność przekwaterowania pozostawionych w kwaterze osób do zastępczego pomieszczenia mieszkalnego, decyzję o przydziale tego pomieszczenia podejmuje dowódca okręgu wojskowego na wniosek dowódcy garnizonu.

4. Przekwaterowanie może nastąpić również do miejscowości pobliskiej, jeżeli istnieje z niej dogodny dojazd publicznymi środkami komunikacji do miejsca dotychczasowego zamieszkania, a w innych wypadkach — za zgodą osoby przekwaterowywanej.

§ 23. 1. W celu opróżnienia kwatery zajmowanej przez osobę nieuprawnioną dowódca garnizonu zwraca się do terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia podstawowego z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

2. Jeżeli obowiązkanemu do opróżnienia kwatery przysługuje prawo do lokalu zamiennego lub pomieszczenia zastępczego, postępowanie egzekucyjne może być wszczęte po dostarczeniu takiego lokalu (pomieszczenia) przez garnizonowy organ kwaterunkowo-budowlany.

3. Członkowie rodziny pozostali po zmarłej osobie nieuprawnionej (§ 21 ust. 1 i § 22 ust. 1) mogą być przekwaterowani z kwatery nie wcześniej niż po upływie roku od dnia śmierci tej osoby.

§ 24. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *F. Siwicki*

118

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 3 kwietnia 1990 r.

w sprawie wyjątków od zakazów ustalonych w art. 48 ust. 1 Prawa lotniczego.

Na podstawie art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153, z 1984 r. Nr 53, poz. 272, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Lot akrobacyjny nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności może być wykonany w strefie lotów akrobacyjnych wyznaczonej:

- 1) przez zarządzającego lotniskiem (lądowiskiem),

2) w programie publicznych pokazów lotniczych, przez organizatora pokazów.

2. Strefę lotów akrobacyjnych, o której mowa w ust. 1, można wyznaczyć tylko wtedy, gdy nie ma możliwości wyznaczenia jej poza terenem zabudowanym. Położenie tej strefy powinno być wybrane tak, aby znajdowało się nad terenem o najmniejszej zwartości zabudowy.

3. Strefy lotów akrobacyjnych, o których mowa w ust. 1, powinny być usytuowane w zasięgu obserwacji tych lotów z miejsca ich kierowania. Usytuowanie to powinno umożliwiać wylądowanie statku powietrznego na lotnisku (lądowisku) w sytuacji awaryjnej, a gdy takiej możliwości nie ma, to poza terenem zabudowanym, wyznaczonym przed lotem.

4. Lot akrobacyjny, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, może być wykonywany na wysokości nie mniejszej niż 500 m nad terenem.

5. Lot akrobacyjny, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może być wykonywany na wysokości nie mniejszej niż 300 m nad terenem.

§ 2. 1. Lot próbny nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności może być wykonany, jeżeli:

- 1) po starcie lub przy podejściu do lądowania albo w locie po kręgu nad lotniskiem nie można uniknąć przelotu nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności,
- 2) dla lotu poza lotniskiem została wyznaczona bezpieczna wysokość, gwarantująca, w razie konieczności, wykonanie przymusowego lądowania poza osiedlem lub innym skupiskiem ludności.

2. Nie mogą być wykonywane nad osiedlem lub innym skupiskiem ludności loty próbne o charakterze akrobacyjnym lub mogącym spowodować obniżenie wytrzymałości konstrukcji statku powietrznego.

§ 3. 1. Ze statku powietrznego w czasie lotu mogą być dokonywane zgodnie z zadaniem lotu następujące zrzuty, z zastrzeżeniem ust. 2:

- 1) balastu w postaci wody lub przesianego piasku,
- 2) paliwa ze zbiorników statku powietrznego — w ramach prób,
- 3) urządzeń i środków niezbędnych do akcji ratowniczej,
- 4) urządzeń i środków ratowniczych — w ramach ich prób,
- 5) wody i innych środków gaśniczych podczas patrolowania przeciwpożarowego i akcji gaśniczej,
- 6) linek holowniczych, holowanych transparentów i flag,
- 7) środków chemicznych, nawozów, ziarna siewnego itp. — w ramach działań agrolotniczych,
- 8) ulotek, przedmiotów podwieszonych na spadochronach i meldunków ciężarkowych,
- 9) innych przedmiotów, których zrzut jest uzasadniony potrzebą gospodarczą lub potrzebą uatrakcyjnienia imprez i uroczystości.

2. Zrzuty, o których mowa w ust. 1, oraz zrzuty dokonywane w sytuacjach awaryjnych (w szczególności dla uniknięcia wypadku lotniczego, dla wykonania przymusowego lądowania lub w celu utrzymania bezpiecznej wysokości lotu) urządzeń, środków lub przedmiotów znajdujących się na statku powietrznym, mogą być wykonane wówczas, gdy nie naruszają bezpieczeństwa statku powietrznego, z którego dokonuje się zrzutu, innych statków powietrznych znajdujących się w locie oraz ludzi i mienia na powierzchni ziemi i wody.

3. O planowanych zrzutach ze statków powietrznych, o których mowa w ust. 1 pkt 2—5, 8 i 9, powinien być zawiadomiony, przed rozpoczęciem lotu, właściwy organ służby ruchu lotniczego. Zrzut paliwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i w ust. 2, powinien być wykonany zgodnie z warunkami określonymi przez właściwy organ służby ruchu lotniczego, chyba że statkowi grozi niebezpieczeństwo i nie jest możliwe ustalenie tych warunków.

§ 4. Osoby wykonujące zdjęcia fotograficzne ze statków powietrznych znajdujących się w polskiej przestrzeni powietrznej powinny dysponować odpowiednim zezwoleniem wydanym na podstawie odrębnych przepisów.

§ 5. 1. Urządzenia łączności znajdujące się na statku powietrznym mogą być używane przez dowódcę statku powietrznego lub przez osobę upoważnioną do przekazywania i odbierania wiadomości nie związanych z zadaniem lub potrzebami lotu, a dotyczących:

- 1) stanu technicznego statku powietrznego,
- 2) życia lub zdrowia osób znajdujących się na pokładzie statku powietrznego,
- 3) wypadku lotniczego lub niebezpieczeństwa grożącego innemu statkowi powietrznemu lub jednostce pływającej,
- 4) niezwykłego lub niebezpiecznego zjawiska atmosferycznego,
- 5) zaobserwowanego ogniska pożaru,
- 6) katastrofy lub klęski żywiołowej,
- 7) innych uzasadnionych przypadków.

2. Używanie znajdujących się na statku powietrznym urządzeń łączności do celów określonych w ust. 1 nie powinno utrudniać przekazywania i odbierania wiadomości bezpośrednio związanych z bezpieczeństwem statku powietrznego.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1964 r. w sprawie wyjątków od zakazów ustalonych w art. 48 ust. 1 Prawa lotniczego (Monitor Polski Nr 53, poz. 256).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1990 r.

Minister Transportu i Gospodarki Morskiej: *F. A. Wielądek*